श्रूयेते तौ महात्मानौ नरनारायणावुभौ। तपो घोरमनिर्द्देश्यं तप्येते गन्धमादने।
स राजा महतीं सेनां योजयित्वा षडङ्गिनीं। अमृष्यमाणः सम्प्रायात् यत्र तावपराजितौ।
स गत्वा विषमं घोरं पर्व्वतं गन्धमादनं। मृगयाणोऽन्वगच्छत्तौ तापसौ वनमाश्रितौ।
तौ दृष्ट्वा क्षुत्पिपासाभ्यां कृशौ धमनिसन्ततौ। शीतवातातपैश्चैव कर्षितौ पुरुषोत्तमौ। २४६५
अधिगम्योपसंगृह्य पर्य्यपृच्छदनामयं। तमर्च्चित्वा फलैर्मूलैरासनेनोदकेन च।
न्यमन्त्रयेतां राजानं किङ्कार्य्यं क्रियतामिति। ततस्तामानुपूर्व्वीं स पुनरेवान्वकीर्त्तयत्।
बाहुभ्यां मे जिता भूमिर्निहताः सर्व्वशत्रवः। भवद्भ्यां युद्धमाकाङ्क्षन्नुपयातोऽस्मि पर्व्वतं।
आतिथ्यं दीयतामेतत् काङ्क्षितं मे चिरं प्रति॥ नरनारायणावूचतुः॥
अपेतक्रोधलोभोऽयमाश्रमो राजसत्तम। न ह्यस्मिन्नाश्रमे युद्धं कुतः शस्त्रं कुतोऽनृजुः। २४७०
अन्यत्र युद्धमाकाङ्क्षन् बहवः क्षत्रियाः क्षितौ।
॥ राम उवाच ॥ उच्यमानस्तथापि स्म भूय एवाभ्यभाषत। पुनः पुनः क्षाम्यमाणः सान्त्वयमानश्च भारत।
दम्भोद्भवो युद्धमिच्छन्नाह्वयत्येव तापसौ। ततो नरस्त्विषीकाणां मुष्टिमादाय भारत।
अब्रवीदेहि युध्यस्व युद्धकामुक क्षत्रिय। सर्व्वशस्त्राणि चादत्स्व योजयस्व च वाहिनीं।
अहं हि ते विनेष्यामि युद्धश्रद्धामितः परं। २४७५
॥ दम्भोद्भव उवाच ॥ यद्येतदस्त्रमस्मासु युक्तं तापस मन्यसे। एतेनापि त्वया योत्स्ये युद्धार्थी त्वहमागतः।
॥ राम उवाच ॥ इत्युक्त्वा शरवर्षेण सर्व्वतः समवाकिरत्। दम्भोद्भवस्तापसन्तं जिघांसुः सहसैनिकः।
तस्य तानस्यतो घोरानिषून् परतनुच्छिदः। कदर्थीकृत्य स मुनिरिषीकाभिः समर्पयत्।
ततोऽस्मै प्राहृजत्घोरमैषीकमपराजितः। अस्त्रमप्रतिसन्धेयं तदद्भुतमिवाभवत्।
तेषामक्षीणि कर्णांश्च नासिकाश्चैव मायया। निमित्तवेधी स मुनिरिषीकाभिः समार्पयत्। २४८०
स दृष्ट्वा श्वेतमाकाशमिषीकाभिः समाचितं। पादयोर्न्यपतत् राजा स्वस्ति मेऽस्त्विति चाब्रवीत्।
तमब्रवीन्नरो राजञ्छरण्यः शरणैषिणं। ब्रह्मण्यो भव धर्म्मात्मा मा च स्मैवं पुनः कृथाः।
नैतादृक् पुरुषो राजन् क्षत्रधर्म्ममनुस्मरन्। मनसा नृपशार्दूल भवेत् परपुरञ्जयः।
मा च दर्पसमाविष्टः क्षेप्सीः कांश्चित् कथञ्चन। अल्पीयांसं विशिष्टं वा तत्ते राजन् समाहितं।
कृतप्रज्ञो वीतलोभो निरहङ्कार आत्मवान्। दान्तः क्षान्तो मृदुः सौम्यः प्रजाः पालय पार्थिव। २४८५
मा स्म भूयः क्षिपेः कञ्चिदविदित्वा बलाबलं। अनुज्ञातः स्वस्ति गच्छ मैवं भूयः समाचरेः।
कुशलं ब्राह्मणान् पृच्छेरावयोर्वचनाद्भृशं। ततो राजा तयोः पादावभिवाद्य महात्मनोः।
प्रत्याजगाम स्वपुरं धर्म्मञ्चैवाचरद्भृशं। सुमहच्चापि तत्कर्म्म यन्नरेण कृतं पुरा।
ततो गुणैः सुबहुभिः श्रेष्ठो नारायणोऽभवत्। तस्माद्यावद्धनुःश्रेष्ठे गाण्डीवेऽस्त्रं न युज्यते।
तावत्संमानमुत्सृज्य गच्छ राजन् धनञ्जयं। काकुदीकं शुकं नाकमक्षिसन्तर्जनं तथा। २४९०
सन्तानं नर्त्तकं घोरमास्यमोदकमष्टमं। एतैर्व्विद्धाः सर्व्व एव मरणं यान्ति मानवाः।